VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE

DUNAI VASMŰ ÉPÍTKEZÉS PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

II. évfolyam, 35. szám. Ára 30 fillér 1951 augusztus 28.

A kikötő építői november huszadika helyett, hetedikére készítenek el négy darab betonszekrényt

A DUNA SIMA FELÖLETEN élesen tükröződnek vissza a Petőfi pontonhíd vasállványai és a hid közé befogott épülő vasbetonszekrények. A hid aljában berendezett „ebédlőben" ott ülnek az ácsok, a vasbetonszerelők, segédmunkások. Az ácsok figyelmesen, érdeklődve fordulnak Tasnádi építésvezető felé.

„Munkahelyünk az elmult hetekben szép eredményeket ért el. A narton nyolc szekrény befejezése után tíz nap alatt átáltunk az új sorozat építésére. Köszönet illeti ezért a hajósokat, akik ha kellett, hajnali négy órakor fogtak a munkához. Az alkotmányi felajánlásunkat becsülettel teljesítettük: nyolc szekrény tizennégy nappal augusztus 20-a előtt elkészült és az átállást is három nappal előbb fejeztük be."

A csillogó szemek kifejezik a büszkeséget. A munkahely legutolsó dekádban 172 százalékos eredményt ért el. Tasnádi építésvezető tíz betontest helyett tizenötöt fogatott közre a pontonhídnál, amivel megtakarították a csörlőzés és állványozás költséges munkáit.

„Ma arról van szó... ne nyugodjunk bele, hogy a következő sorozatot a megállapított határidőre, november 20-ra készítsük el. Mi képesek vagyunk arra, hogy 15 szekrényt ugyanannyi idő alatt fejezzünk be, mint az előző nyolcat... En javasolom, november 7-e vállaljuk a tizenöt darab betonszekrény befejezését... szólítsanak a szaktársak, ha úgy látják, hogy nincs hozzá elég erőnk..."

Néma csend. „Hát akkor elfogadjuk?" Gyorsan, lelkesen hangzik az egyöntetű válasz: „Elfogadjuk..."

KÉT HETTEL A HATÁRIDŐ ELŐTT... A munkahely két legjobb ácsbrigádja egymás munkáját szemléli. „Megleszünk". Eddig Koller Ferenc ácsbrigádja vezetett, legutóbb azonban megelőzte őt a Szaniszló-brigád. „Harminnégy százalékkal hagyott le bennünket — mondja csendesen Sóváthi Ferenc, a brigád helyettes vezetője —, de nem sokáig! Már így is előnyben vagyunk — és büszkén mutat a társaira.

— „Mahelnap öt szekrény zsaluzását befejezzük —, Szaniszlóék négy szekrényen csak a zsalutáblákat állítják... A november 7-i versenyben mi akarunk győzni... még a brigádtagok is versenyeznek egymás között." A Koller brigád első helyen áll a drága valutáért szerzett fagyvagy megtakarításában is. Egy-egy betongyűrű zsaluzó anyagát, három helyett már tizedszer használják fel. A hidon a betonkeverő kaltozása hallatszik. Kedden kezdenek a betonozáshoz, de már próbálják a gépet, melynek éjjel-nappal működnie kell.

AZ EGÉSZ MUNKAHELY BÜSZKE a Papcun-brigádra... 14 százalékos anyagmegtakarítást értek el az alkotmányi versenyben. Legutóbb 220 százalék volt a teljesítményük. Szerelésben, szabásban alig van hulladékuk. „Csodálkoznak is az inotaiak, amikor itt járnak. — mondják a brigádtagok. „A szekrények szerelését is új módon végzik: a terv szerint előre kellene a vasvázat összeállítani, melyet kerettel biztosítva, daru emel rá a szekrényre. A brigád ezt a körülményes munkafolyamatot leegyszerűsítette. Helyben szerelnek, szállal a kerettvas felhasználása is felesleges lesz.

— Mindenki segít, újít, csak a gépészeti osztály hátráltatja a munkánkat — mondja az építésvezető. — Kész keszonokat szívattyú hiányában vödörrel locsolják... — ami nemcsak időben jelent veszteséget, hanem a minőségi munka rovására is megy... — három hete hiába sürgetik a szivattyút.

Közben a „szárazföldiek" egy betonszekrény vízrebocsátására készülődnek. Izgatottan veszik körül a hatalmas betontestet. Csikorognak a csörlők, a kemény ütődések hangzanak. A kékruhás DISZ-csek hangja hallatszik: „Na most indul... Dehogy, nem látod, hogy megsem mozdult még...?" A szekrény átjutott a pálya holtpontján. Egy pillanat és hatalmas robajjal szántja maga előtt az ebből csendes vizet. Háromszoros „hurrá" veri fel a türelmetlen várakozás csöndjét. Habos, fodros hullámok csapódnak a betonfalhoz. Jól sikerült az „ereztés": a felszavart vízen méltóságteljesen lebeg egy újabb betontest.

Az égen sűrű felhők gyülekeznek. A kibukkanó nap kíváncsian nézi a „szandázókat". Tasnádi építésvezető a vezérároknak, kész betonszekrények helyének mérését készíti elő. „Kötelet, lereszteni, csónakot a jobboldalra... indulj!" — A vezényszavakat messzire viszi a dunai szél.

ESTE A PETŐFI-HIDON kigyúlnak a lámpák és sárgás fénybe borítják az épülő betonszekrényeket. A rádió vidám zenéje helyettesíti az ácsok és szerelők munkazajába: A 21-es vízirépítés dolgozói folytatják a harcot: november 7-e előtt megünneplésére készülnek.

— piérel —

A GAZDA-MOZGALOM LEHETŐSÉGEI ÉPÍTKEZÉSÜNKÖN

GAZDA GÉZA újítása, újításának nyilvánosságra kerülését követően, igen gyorsan terjedt el az országban. Ennek legfőbb oka az, hogy e mozgalom jelentőségét minden szakma és üzem, és annak minden üntudatos dolgozója felismerte, magáévá tette és ezzel az anyagtakarékossági mozgalom előtt új utak, új lehetőségek nyíltak.

A telepített iparban természetesen a mozgalom eredménye sokkal nagyobb és átfogóbb, mint a nem telepíthetőben, mint pédául az építőiparban.

A hulladékanyag feldolgozása és értékesítése eddig is feladatunk volt. Gazda Géza javaslata újabb lendületet ad ennek-a törekvésnek. Minden lehetőség megvan arra, hogy az anyagtakarékosság vonalán — melynek egyik része a hulladékanyagok minél nagyobb mérvű feldolgozása — az eddiginél sokkal nagyobb eredményeket érjünk el.

AZ ÉPÍTŐIPARBAN az anyagtakarékossággra való törekvésnek már ny anyagok: érkezésénél, illtve lerakásán a és raktározásánál is nagy feladatai vannak. Az anyagokat majdnem kivétel nélkül szabadon tároljuk, így azok nagymértékben törésoknek és, parlásoknak vannak kitéve, ezen felül pedig sokszor helyteleen és felelőtlen kezelés következtében igen nagy károk és vesztességek (selejt) keletkeznek.

Vállalatunknál az anyagtakarékosság érdekében már eddig is összegyűjtöttük a fa- és gömbvashulladékot és ezeknek egy részét a helyszínen dolgozuk fel. Igy a deszkahulladékból zsaluzótáblákat gyártottunk előre terv szerinti méretekre, gömbvashulladékot pedig kapocsnak, rabitzszegnek dolgozunk fel. A Gazda-mozgalomnak azonban éppen abban van a nagy jelentősége, hogy az eddigi megszokott felhasználást módok helyett új lehetőségek felkutatására ösztönzi a műszaki és a fizikai dolgozókat egyaránt és ezzel elérhető lesz, hogy az összegyűjtött anyagok fentiekben túlmenően más célokra is felhasználhatók lesznek.

El kell érnünk, hogy az anyagtakarékossági feladatunk: nem log kimerülni abban, hogy a hulladékanyagokat összegyűjtjük és központi telepekre szállítjuk, hanem a jövőben meg kell találni a módot és lehetőséget, hogy azoknak a legkisebb darabjait is gazdaságosan felhasználhassuk.

A Gazda-mozgalomnak az építőiparban is igen sok lehetősége van s bevezetése nagy eredményekhez vezethet. Egy például, a téglatörmelékek és darabtéglák hasznosítása más célokra, mint például aljzatokba megtöltésre alatékanyagnak, vagy kirostálva felöltési anyagnak. Falazási és vakolási munkáknál a lehulló habarcsnak munka közben való összegyűjtése lehetővé teszi ezen anyagnak teljes értékben való hedolgozását.

A HULLADÉKANYAG az eddigi módoktól eltérő más célokra is feldolgozható. Igy készíthetők: rácsok, lépcsők, csavarok. A kizsalutott anyagból eddig is kihúztak a szegeket, azonban a kihúzott szeg vagy elkallódott, vagy felhasználatlanul került a raktárakba. Dolgozóinknak követelniök kell, hogy az összegyűjtött szögeket egyenesítsék ki és nálják ki új szeggel keverve, hogy azokat újra felhasználhassák.

A Gazda-mozgalom széles körben való terjesztése azt a gondolatot adta, hogy a jövőben figyeljük meg az épületen vellnk egyűtt dolgozó szakiparok, sőt a megindult Dunai Vasmű üzemeinek munkafolyamatait, hogy az ott keletkező hulladékot vajjon nem tudnánk-e saját munkáinkon az építőiparban újból teljes értékű anyagként hasznosítani.

A MOZGALOM kiterjesztésében a műszaklakra ilgen nagy feladat hárul. Az ő feladatuk, hogy saját munkaterületükön rámutassanak az anyagtakarékosság, a hulladékanyag-felhasználási lehetőségekre. Meggyőződésem, hogy kellő lelkesedéssel és odaadással műszaki kádereink ennek a feladatnak meg fognak felelni. Ebben, mint minden egyéb munkájukban is támogatja őket a Párt, a szakszervezet. Biztos vagyok benne, hogy a Gazda-mozgalom kiterjesztésével nagyobb lesz építkezésünkön, a rend és fegyelem és szinki sem log a fürmi, hogy anyaghulladékot szétdobáljanak, sárba tapossanak, hogy értékes anyagokon kocsik menjenek át és ha ez így lesz, akkor ez majd hozzásegít bennünket a Vasmű határidő előtti való felépítéséhez.

— Wolf Johanna,
Magasépítési Trösztöl főmérnöke

Egy párosverseny története

A Kél jel-tett el azóta, hogy felfedtük a kérdést, az Ecsegi és Preiner gázszerelőbrigádok közül ki lesz a győztes. Javában folyt a verseny a két brigád között, mikor elolvasták a röltok szóló tudósítást:

A cikk nagy lendületet adott a két brigád versenygésének. Preiner szakítás reggel újságot tobogtatva kezében ment a munkahelyre. — „Nézzétek — mondta — már az újság is megírta, hogy győzni akarunk. Most már

igazán nem vallhatunk szégyent." — Nem is vallottak.

A brigád százaléka hidden 214 volt.

Szerdán délelőtt Millei művezető elment az Ecsegi-brigádhoz. Eléjságolta nekik, hogy Preinerék még jobban megnyomták a gombol. A hét végéig ezentúl minden nap kiértékelik a teljesítményt, hogy megtudhassák, ki hogy áll: Ecsegiék szerdán a keddi 141-ről 196 százalékra ugrottak. De a versenytárs sem aludt. Preiner szaktárs ide akarja hozni a családját. Talán éppen a 2/3-as csontba fognak költözni, amit ők szerelnek. Szerelné, ha családja mielőbb otthonra találna Pentelén. Ezért teljesített 250 százalékot.

Ha törik, ha szakad, 200 fölé emelijük teljesítményünket, ezt fogadták meg Ecsegiék. A két betanított segédmunkás megedződött a versenybren, segítettek emelni a brigád százalékát. A kommunisták betartják adott szavukat.

Ecsegiék a hét végére 215 százalékot értek el, de a versenytárs 19 százalékkal újból megelőzte őket.

Hogy eldöntsük a kérdést, elhiszik, mind két brigád győzött. Az utolsó dekádban Preinerék 208 százalékot értek el, — Ecsegiék pedig 161-et. Az alkotmányi versenyt azonban mégis az Ecsegi-brigád nyerte meg 145 százalékkal, — míg Preinerék átlagon 140 százalék.

Most, hogy a verseny egy szakaszán túltutottunk, nem állunk meg. — mondja Ecsegi elvtárs. — Mi sem hagyjuk magunkat, a november 7-i versenyben győzni akarunk — így fogadkozik a Preiner-brigád. A jövő héttől kezdve egy helyen, egy munkaterületen, fognak dolgozni. A vízszerelési munkát készítik el. *Amint a terveltbanfist megkapják*, azonnal határidőtörövidítést felajánlásokat lesznek. Mind két brigád azért dolgozik, hogy a végidő előre elkészülhessen. Tudják jól, ha a végidő elkészül, több hús jut a pentelei dolgozóknak.

Ecsegi elvtárs elhatározta, hogy brigádjával november 7-ig megszerzi a szlahanovista oklevelet. Az utolsó két dekádban már túlszárnyalta a szlahanovista szintet, s ezt meglopják tartani továbbra is. A brigádvezető beállítettel végzett munkája után két hétre üdülni megy, de a brigád tagjai tovább versenyeznek. Mire Ecsegi elvtárs visszatér, 200 százalékos átlagteljesítménnyel akarják megleepni őt. Nőnek a százalékok, a verseny napról napra fogalmasabbá válik. Igy van ez rendjén. Ecsegi elvtársnak kellemes pihenést és a versenyző brigádoknak további jó munkát, még nagyobb eredményeket kívánunk.

— márton —

A gépészeti osztály vezetőit felébresztette Gazda elvtárs kezdeményezése,

SZERVEZETTEBBÉ TESZIK A HULLADÉKFELHASZNÁLÁST

Ezelőtt két hónappal a Magasépítő Vállalat gépészeti osztályának szerelő munkahelyén, Kisléval Dezső munkavezető szaktárs kezdeményezésére takarékossági mozgalom indult. Ez a mozgalom a kikopott csavatok észszerű felhasználásából áll. Ezelőtt ha egy nagyobb típusú gépen kikopott az alkatrész, az deskavas közé dobták. Ma a kikopott alkatrész az esztergaműhelybe kerül, kevés átformálás után kisebb méretű gépeél használható. A Stäffer-féle csapágyszírozót, amiből a gyár kevesel szállít, hulladékból készítik.

A szerelőműhely augusztus 20-ig 25.000 forintot takarított meg

Szívós népnevelő munka eredménye, hogy Szöllősi István géplakatos, aki azelőtt nem sokat törődött az anyagtakarékossággal, mincegy volt számára, hogy a kikopott alkatrészeket felhasználja-e, vagy a hashulladék közé kerül, most észszerűen gazdálkodik az anyaggal. Nemcsak Szöllősi, hanem a műhely legtöbb dolgozója nem törődött korábban ezzel.

Kisléval szaktárs próbálta megnevelni munkatársait. Szöllősi szaktársszal igen sokat beszélgetett. Megmagyarázta, hogy az országnak szüksége van minden kiló acélra és fémre. Az új gyárakba sok gépet kell készíteni. Ha nem takarékoskodunk, elvesszük a gépek gyártására felhasználható nyersanyagot. Több pénzt kell kifizetni külföldnek gépekért. Szöllősi szaktársra hatott a beszélgetés. Később már ő agitálta a dolgozókat. Sok hasznos javaslata is volt.

Ez a mozgalom később átterjedt a kovácsműhelyre is. Baga elvtárs vezetésével rohambrigádokat szerveztek. Munka után kijártak az építkezésekre a betonvashulladékokat összegyűjteni. Az összegyűjtött hulladékanyagból 10.690 darab ácskapcsot, 850 falszeget, 810 sínszeget és 25.000 darab rabitzszeget készítettek. Ezzel a mozgalommal többezer forintot takarítottak meg népgazdaságunknak.

A takarékossági-mozgalom a szerelő- és a kovácsműhelynél elakadt

Nem terjedt ki a többi műhelyekre. Pedig Kisléval elvtárs az üzemvezetőségnél ezt a kérdést többször is felvetette. Az üzemvezetőség nem vette figyelembe a mozgalom jelentőségét. A két műhely kezdeményezését megdicsérte, de nem ígyekezett arra, hogy ezt a többi műhelyekben is kiterjessze. Nem hozott határozatot arról, hogy minden műhely köteles a mozgalomhoz csatlakozni. A pártszervezet sem hívta fel az üzemvezetőség figyelmét. Közömbös maradt a mozgalommal szemben. Nem mozgósította a párttagokat, népnevelőket. A gyűléseken és értekezleteken szóba került ugyan az anyagtakarékosság jelentősége, de nem mutatták meg, hogy hogyan indítsák meg és hogyan haladjanak a megkezdett úton. Nem állítottak példaként a dolgozók elé a szerelő- és a kovácsműhely kiváló dolgozóit.

Ezt a helyzetet gyökeresen megváltoztatja Gazda Géza elvtársnak, a Rákosi Mátyás Művek acélhengerműje helyettes üzemvezetőjének kezdeményezése. Ez a kezdeményezés a hulladékanyagok észszerű felhasználásából áll. A mozgalom jelentőségét felismerve, a budapesti pártbizottság és a SZOT határozatot hozott, melyet felhívja az üzemi pártszervezetek, üzemvezetőségek figyelmét a Gazda-mozgalom jelentőségére.

A gépészeti osztály pártszervezete és üzemvezetősége is felébredt a határozatra.

A pártszervezet megbeszélte a népnevelőkkel, az üzemvezetőséggel,

hogy hogyan lehet Gazda elvtárs kezdeményezését a gépészeti osztályon felhasználni. Augusztus 21-én este szakszervezeti taggyűlést hívtak össze. A gyűlésen kitárgyalták a dolgozókkal, hogy mik voltak az anyagtakarékosság terén az eddigi eredmények, hibák, mik a feladatok a Gazda-mozgalom kiterjesztésével kapcsolatban.

Ezentúl állandóan kimutatják, hogy melyik műhely, melyik brigád, vagy dolgozó az, aki legjobban kiveszi részét az anyagtakarékosságért folytatott harcból. A dolgozók elhatározták, hogy az elfekvő és hulladékanyagok gyűjtését ezentúl szervezett formában fogják lebonyolítani. Rohambrigádokat alakítanak fizikainakból és műszaikiakból a hulladékanyagok felkutatására. Ezentúl lesz egy hely, ahol az összegyűjtött hulladékanyagokat forma és minőség szerint tárolják, hogy szükség esetén könnyen megtalálható legyen. Versenyt hirdetnek a műhelyek között a hulladékanyagok észszerű felhasználására.

Komplex-brigádokat alakítanak

hogy az eddig fel nem használt hulladékanyag is hasznosítva legyen.

A gyűlésen a gépészeti osztály dolgozói november 7-e tiszteletére vállalták, hogy november 7-ig 150.000 forintot takarítanak meg. Kisléval elvtárs a szerelőműhely nevében 85.000 forint megtakarítását vállalta. A kovácsműhely 16.000 forintot.

Reméljük, hogy a gépészeti osztály pártszervezete és az üzemvezetőség, okulva az eddigi hibákon, minden erejével elősegíti, hogy a Gazda-mozgalom teljes mértékben kibontakozhassék.

Szepesi József

Miért nem akar Pruscha főépítésvezető munkáskádérekkel dolgozni?

A XV-ös főépítésvezetőségről a multhelen volt egy üzemi háromszög-értekezlet. Ezen az értekezleten Pruscha főépítésvezető ellenezte, hogy az anyagkezelői teendők elvégzésére Jávori István elvtársat helyezzék. Jávori elvtárs azelőtt segédmunkás volt. A pártszervezet becsületes, értelmes embernek tartotta, ezért javasolta erre a helyre.

Pruscha építésvezetőnek ez nem tetszik, azt mondja, hogy: „Sok nehézséget okoznak a munkáskádérek. Pitucsenek tisztában az anyagok és téglák minőségével." Csak olyan embert hajlandó munkába állítani, akit ő levizsgáztatott. Szerinte az anyagkezelői teendők elvégzéshez egyéves szakképzettség kell.

Jávori elvtárs valóban értelmes ember. El tudná látni kötelességét, ha valaki megmagyarázná teendőit. A tapasztalatok azt mutatják, hogy Pruscha építésvezető szívesebben dolgozik dr. Bárándy Győző volt ügyésszel, aki 1945-ben a nép haragja elől nyugatra menekült. Azonkívül kulákcsemete. Szőlőcinek 200 hold földje van. Bárándyval és hasonló egyénekkel nagyon szívesen foglalkozik, de a dolgozó nép fiait nem tanítja.

Ha pedig Pruscha építésvezetőnek munkáskádérekre nincs szüksége, dolgozó népünk majd tesz arról, hogy olyan helyre kerüljön, ahol nem lesznek útjában a mi kádereink.

„VALAMENNYIŐTÖK NEVÉBEN FOGADTUK MEG A VIT-EN, HOGY HŰEK MARADUNK A BÉKE ÜGYÉHEZ"

Végeért a III. Világifjúsági és Diák békefalálkozó Berlinben. Nagy megtisztelettel volt számomra, hogy én is részt vehettem ezen a hatalmas békeünnepségen.

Megismerkedtem a világ ifjúságának képviselőivel és egy életre szóló forró szeretettel szeretem bennem az, amit a béke és a békeszerelő fiatalok iránt érezem. Eljöttek Berlinbe a Szovjetunió hős komszomolistáinak legjobbjai, a népi demokráciák képviselői, de ott voltak az elnyomott imperialista államok fiataljai is. Ok nagy küzdelmek árán, börtönnel, gumibottal, puskatussal, bátran szemberézve jutottak el Berlinbe. Határtalan bőkezerelettik minden veszélyt legyőzött. Két nyugatberlini fiatal elmondotta, hogy ők még a VIT előkészületeire át akartak szökni a szovjet övezetbe, de a zónahatáron elfogták őket a bonni bábkormány rendőrei és egy négyvonatos menyiségű tömlöcbe kerültek. Itt tartották őket augusztus 17-ig. *Mikor ismét napvilágra jutottak, az éj beállával megint megkísérelték a szökést. Jól tudták, mi vár rájuk, ha nem lesznek elég ügyesek. De ők minden áron elakartak jutni a VIT-re,* hogy kezeslábasoknak a Szovjetunió és a népi demokratikus országok boldog fiataljaival. Tudták, mind ott van, hogy a béke szerelet, a békeakaratot le tudná győzni. Ez a tudat adott nekik erőt, hogy tervüket végre tudják hajtani. S 19 én, a záróünnepélyen, szabadon, elszánt erős akaratjuk, ők is ott voltak közöttünk és talán ők mondták leghangosabban, teljes szívükkel e nagy szót: *„Esküszünk! Esküszünk, hogy hűek maradunk a béke ügyéhez!"*

De ez csak egy példa a száz és száz hasonló eset közül. A Nyugat-Németországban uralkodó amerikai imperialisták és aljas csalósaik mindent elkövettek a VIT megakadályozására. Repülőgépeik igen sűrűn megjelentek a város felett és ezrével szórták röpcédulákat, piszkos szennyiratokat. De ez a cselekménykik is kárba veszett. Röpiratokkal volt tele az egész város, terek, házak tetője, utcák. A fiatalokat hidegen hagyta a röpcédula, csak is törődtek vele. Napközben rajta jártak, kultek, este pedig összesöpörték és elégették őket.

Az imperialisták látva, hogy ez a módszerük sem vált be, s mivel bosszút akartak állani azokon a fiatalokon, akik Nyugat-Berlinből átszöktek, egy aljas tervet eszeltek ki. *Nyugat-Berlin polgármestere meghívta a VIT-en résztvevő német fiatalokat. De a zónahatáron a szivélyes fogadtatás helyett gumibotokkal, puskatussal vártak őket,* melyekkel véresre verték az aljas rendőrpribékek a mit sem sejtő német fiatalokat. Az egységes Németországért tüntető fiatalok legtöbbje súlyos sebekkel kórházba került.

Az amerikaiak, ezek a pénzhes martalócok, még arra is képesek voltak, hogy naponta többezer dollárt fordítottak a VIT sikerének a megbontására. Főcéljuk: minél több békeharcost kicsalogalni az amerikai zónába. S ez a „pályázatuk" különösen a Szovjetunió és a népi demokratikus országok küldötteit felé irányult. Így történt meg az, hogy az amerikai rádió piszkos hazugsággal bécsűrötöte a VIT napján a rádióba, hogy kél magyar fiatal az ő dollárjaiktól megvesztegelve Nyugat-Berlinben tartózkodik. Az igazság az, hogy ők a pénzükkel éppen úgy nem mentek semmire, mint a szennyiratokkal, még ha azt hitték is, hogy egy új ország fiatalja képes pénzért elárulni a hazáját. A magyar delegáció egyemberként visszatért szeretett hazájába.

Mi, a Dunai Vasmű fiataljai, azzal válaszolunk továbbra is minden meslerkedésükre, hogy napról-napra emeljük a munka termelékenységét, fokozzuk az éberséget és vállvetve, kéz a kézben küzdünk azért, hogy határidő előtt felépüljön e nagy békemű, hazánk büszkesége.

Előre elvtársak! Az egész világ haladó ifjúságának és dolgozóinak szeme rajtunk van! Az eskü, melyet a VIT záróünnepélyén és is letettem a béke megvédésének ügyében, tiszteletben kötelez.

Ígérem, hogy a Dunai Vasmű minden egyes ifjúmunkása megerősíti az eskü szövegét, mert Szálálin elvtárs mondotta: „A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette."

GARANCZ MARGIT

IRJATOK...!

Dunai Vasművet építő ifjak, fiúk és leányok!

Mindennapi munkánk közben látjuk, hogyan épül, terebélyesedik napról-napra Vasművünk és új, szocialista városunk. Az ország minden részéből összeköttek ide a fiatalok, hogy téglát téglára rakva, földet hordva és betont öntve felépítsék a jövő nagy művét, a dunapentelei kohókat és a hozzátartozó nagyszerű várost, a magyar haza egyik legszegényebb, legelmaradottabb részén, az egykori úri és papi puszták közül. Itt vannak a Viharsarok és a Tiszántúl ifjú küldöttei, alföldi és dunántúli fiatalok, budapesti, miskolci, szegedi ifjúmunkások az északi hegyek közül jött fiúk és leányok. A nagy munka összekovácsol itt mindnyájunkat. Munka közben sok gondolat, sok érzés gyűlemlik fel bennünk. Emlékeztek a Partizán-brigád és az Olajos-brigád hősteltelire. De vajjon, más brigádoknak nem voltak-e hasonló hősteltei? Emlékeztek a három-négyhónapos fenekeltlen zárra, a vízhiányra, a bérelszámolást zavaró ellenségre, a konyhán tevékenykedő banditákra? Megakasztották-e ezek a nehézségek a Vasmű és a város építését? Nem. Ezer és ezer akadályt győztünk le és győztünk le most is mindennap. Vezet, összetart és győzelemre visz bennünket a Párt, amelyben mindnyájan bízunk, amelynek erős kezét ott látjuk minden átkozetben.

A mi népünk tehetséges és nagy tettekre képes nép. A mi munkás- és parasztfiataljaink között sok érték és tehetség van. Közöttetek is sok a tehetség, akik a Dunai Vasművet építitek. Ám mit ér a fény, ha elrejtik? Mit ér a gyöngy a tenger fenekén?

Elő hát a Dunai Vasmű dolgozó tizezernyi munkás- és parasztfiatal tehetségével és értékeivel!

Nem érzed-e, hogy meg kell öröktened, le kell írnod, amit átéltél? Nincs kedved papírra venni legnagyobb élményeidet, az eléd, brigádod elé tornyosult akadályokat és az akadályok legyőzését? Nincs kedved leírni, hogyan szerettel meg a gépet, hogyan építettél fel egy házat, milyen hibákat vagy ellenséges cselekedeteket tapasztaltál, hogyan határoztad el, hogy itt maradsz és az új város lakója leszel — és még sok mindent?

Ha van kedved, ragadj ceruzát, tollat és tégy próbát.

★

A „Dunai Vasmű Építője" szerkesztősége ifjúsági irodalmi pályázatot hirdet

azoknak a munkás- és parasztfiatalok nak a számára, akik még nem töltötték be a 20. életévüket.

Eddig az életkorig részt vehet a pályázaton minden fiatal, fiú és leány, aki a Dunai Vasmű építkezésén dolgozik, valamint Dunapentele földműves lakosságának fiai és leányai.

A pályázatra egy vagy (több elbeszélést küldjön be minden egyes pályázó. Az elbeszélésnek a Dunai Vasmű építéséről, vagy Dunapentele életéről (múltjáról, jelenéről) kell szólnia. Tárgya lehet akár egy ifjúmunkás valamilyen esete, története, élménye, akár egy brigád valamilyen eseménye, akár egy parasztfiatal vagy parasztcsalád élnek egy a Dunai Vasmű ér[illegible]szével kapcsolatos mozzanata. Az elbeszélés lehet komoly és humoros (tréfás, visszásságot vagy hibát gúnyoló).

A pályamű legkisebb terjedelme egy írott, közönséges nagyságú papíroldal, legnagyobb terjedelme öt oldal. A pályaművet borítékban küldjük el a „Dunai Vasmű Építője" szerkesztőségének címére. (Máj is Iutca 5. kocka, I. em.) és mind a borítékon, mind a pályaművön a pályázó tüntesse fel nevét, foglalkozását, munkahelyét és lakásczímét. Verssel nem lehet pályázni.

Pályadíjak:
1. díj: 800 forint;
2. díj: 300 forint;
3. díj: 200 forint.

A következő 20 legjobbnak könyvjutalmat osztunk ki. Az első három díjnyertes írását közöljük a „Dunai Vasmű Építője"-ben.

A pályaművek beadási határideje: 1951 szeptember hó 25-a.

Munkás- és parasztfiatalok, fiúk és leányok Várjuk elbeszéléseiteket, írásaitokat.

Jövő nyáron visszajövünk

Csendes a DISZ-tábor, földön heverek a sátrak, csomagolnak falói. Az utolsó csoport is elindul hazafelé, végetért a táborozás. Búcsúznak a rohammunkások. Búcsúznak az ifjú városról, amelyet ők is építettek. Búcsúztak a Lővy Sándor-brigád tagjai is.

Tíz hétig, a táborozás elejétől a végéig dolgoztak Pentelén a Lővy Sándor-brigád tagjai. Az első kéthetti táborozás után tizenkét rohammunkás elhatározta, hogy nem tér vissza, hanem itmarad, dolgozni fog a nyár végéig. A legerősebbek, a legbátrabbak voltak az itmaradók Segíteni akartak a Vasmű építőinek. Meghallották a Lővy Sándor-brigádban, hogy az öntödénél a hiányok hordaszt senki sem tudja elvégezni, minden'd elmenekül a munkától. A sztahánovista Szabó-brigád is otthagyta. Elhatározták, hogy behozonyitják nincs olyan munka, amit szívvel-lélekkel ne lehetne elvégezni. Gondolkodni kezdtek, hogy könnyíthetik meg a munkát, megjavították a szerszámokat és a hiányokat nem lekvő, hanem elére állított helyzetben szállították. Az első nap már 600 százalékot értek el. Feladták, hogy az alkotmány ünnepéig 1000 hiányt szállítanak el, befejezik azt, amit ép végéig kellene elvégezni. Túlteljesítették a vállalást, másodikára befejezték az évi tervet. Az alkotmány ünnepéig további 500 hiányt szállítottak az öntödéhez.

Augusztus elején még tovább növelték teljesítményüket. Lesimították az árót minden göröngyöt, hogy a hiányok ne akadozzanak. Békemőszakot tartottak, ahol 1110 százalékot értek el. Maguk kérték, hogy állapítsanak meg számukra új, helyi normát, amely eddigi normájuknak a fele. Uj normájukat is 6—700 százalékra teljesítették.

Szoros barátság, elvtársi kapcsolat fűzi egybe a Lővy Sándor-brigád tagjait. Nagyrészük visszatért munkahelyére, hogy az iskolapadban is tollal, vonalzóval harcoljon a Vasmű'ért, a békéért. Hárman a brigádból pedig itmaradnak a gyáréptkezésen folytatják a munkát. Már az öntöde tetején dolgoznak, fik is segítenek, hogy november 7-re vasat öntheessünk.

Mire lecsapoljuk az első vasat, újból találkozni fog a Lővy Sándor-brigád. Eljönnek, hogy átvegyék ösztahánovista oklevelüket — megérdemelték.

Elutazásuk előtt a Vasmű dolgozóinak üzentek:

„Mi, a Lővy Sándor-brigád tagjai tíz hétig dolgoztunk veletek a békeerőd építésén. Megbarátkoztunk egymással és mindazokkal, akik itt dolgoznak. Elhatároztuk, hogy a brigád tartani fogja a kapcsolatot, levelezni fogunk és november 7-én találkozunk az öntödénél.

A jövő nyáron ismét visszatér a Lővy Sándor-brigád, hogy közösen tovább építsük a Vasművet, teljesítsük a Párt megbízatását. Igérjük, hogy addig is munkahelyeinken, az ispolapadban, vagy az irónszal mellett olyan jó munkát fogunk végezni, hogy büszkék lehessetek ránk."

Minden dolgozó legyen szervezett munkás építkezésünkön

A Dunai Vasmű az ország első építkezése. Mindenben példaképnek kell, hogy legyen. Ma még sok mindenben hátrább tart, mint az ország többi építkezése. Többek között a szakszervezeti szervezettségben is.

A Horthy-időkben el tudta érni a dicső multú harcos építőmunkásság, — dacolva a „Kulyaszöveteség"-gel, az építőipari kapitalisták hírhedt szövetségével, dacolva a rendőri üldözésse. —, hogy egész építkezések dolgozói száz százalékig szervezett munkások voltak. El tudta érni, hogy szervezetlen munkásnak lenni beosztelenség volt. A felszabadulásunk után, amióta a munkásosztály kezében van a hatalom, az ország első építkezésén, a Dunai Vasműnél, még nagy a szervezetlen munkások száma.

A szakszervezet a Párt legfontosabb segítője a munkásosztály vezetésében De a szakszervezet nem tudja betölteni szerepét, ha a munkásság túlnyomó többségi nem öleli fel. Ezért határozta el a szakszervezeti bizottság, hogy szeptember elsőétől három hónapos tagszervezési kampányt indít, a szervezetlenség megszüntetéséért. Ezalatt a három hónap alatt fokozottabban kell szakszervezeti munkáját végeznie minden bizalminak, üzemi bizottsági tagnak, brigádvezetőnek. Saját munkaterületükön olyan légkört kell kialakítani, melyben szégyenli és rosszul érzi magát a szervezetlen munkás. Meg kell teremteni a száz százalékig szervezett brigádokat, az olyan építőshelyeket, ahol nincs szervezetlen dolgozó. Meg kell magyarázni a szervezetlen munkásoknak, hogy nekik is támogatni kell, tagjának kell lenni a munkásosztály legnagyobb tömegszervezetének. Meg kell magyarázni, hogy a szociális és kulturális berendezések nem az égből pottyantak le, hogy a könyvtár, a vetítőgép, a segélyek nagyrészt szervezett munkástársaik járulékaiból vannak, melyeket a szakszervezet használ fel a dolgozók javára.

A szakszervezeti bizottság tagszervezési mozgalmát támogatja a pártbizottság is. Nem engedhető meg, hogy olyan pártag legyen, aki nem tagja a szakszervezetnek. Az ilyen pártfiú nem érti meg a szakszervezet szerepét és jelentőségét. Az ifjúság harcos szervezete, a DISZ is kötelezi tagságát, hogy a szakszervezetet támogassa. Nem igazi kultúrmunkás, aki a szervezeten kívül van és a sportolóknak is egyikő-egyig a szakszervezetben a helyük. Építkezésünkön még többszáz azon dolgozók száma, akik a DEFOSZ tagjai. Ezek közül a szaktárcsak közül sokan félnek átlépni az építő szakszervezetbe, mert akkor „nem tudnak aránni menni". A szakszervezeti bizottság, a bizalmiak meg fogják keresni ezeket a dolgozókat és meg fogják magyarázni, hogy ők már végleg építőrunkások lettek, a munkásosztály nagy családjának tagjai, helyük nekik is az ipari munkások szervezetében van.

A szervezettség emelése, a szervezetlenség kiküszöbölése, mindnyájunk érdeke. A szervezett munkás fegyelmezettebb, a munkaversenyben, termelésben jobban megállja helyét. Ezért a műszaki dolgozóktól is elvárjuk, hogy támogassák a szervezettség emelését, maguk is legyenek szervezett dolgozók és segítsenek olyan közhangulat kialakításában, hogy szégyen legyen szervezetlen dolgozónak lenni.

Előre hát a szervezettség felszabadításáért! A Dunai Vasmű szervezett építkezés lesz!

Benesik István

Koreai fiatalok Dunapentelén

Koreai fiatalok jártak a múlt héten építkezésünkön. Nem a szenvedő Koreából érkezek hozzánk, — hanem Moszkvából, Leningrádból és más szovjet városokból jöttek Magyarországra. A Szovjetunióban tanulnak, hogy mérnökök, tanárok, vagy újságírók legyenek.

Először a városi, majd az önkéntes rohammunkások táborát tekintették meg. Egy sátor előtt így szólt hozzánk egy magyar fiú: „Itt lakik a Kim Ir Szen-brigád." Büszkén mutatta a koreai nép nagy vezérének színes kövekkel kirakott nevét. Muh Szub, a nagy orosz nép nyelvén magyarázta nagy örömmel, hogy falujuk ifjúsági sejtjét Rákosi elvtársról nevezték el.

A koreai egyetemisták ebéd után munkaruhát kértek. Úgy gondolták, ha csak fél napot is, — de dolgoznak a Vasmű építkezésén. Kim Den Szuk, a 18 éves koreai lány, ládát lapátolt taliesikába. Mun Dzsun Bem téglát hordott a laboratórium építkezésén. Először ötöt, de később kilencet-tizet is vitt egyszerre. A hős koreai nép Honvédő Háborújában két bátyja halt hősi halált. Úgy akar méltó lenni hozzájuk, hogy jól tanul. Es azért dolgozott teljes erővel békemunkán építkezésén, — hogy ezzel is gyengítse a háborús uszítókat, — bátyja gyilkosait. Az egyik téglába koreai betűkkel bevésta a nevét és magyarul azt, hogy „ÉLJEN RÁKOSI".

Munka után sok fiatal összebarátkozott a koreai egyetemistákkal. Egymás emlékkönyvébe szeretettteljes, baráti szavakat írtak. „Éljen a koreai és a magyar fiatalok szétválhatatlan barátsága", Este a ifjúsági nagyságú táborban ét gyűjtottak a rohammunkások. Magyar és koreai dalok hangzottak fel, — majd mindkét nyelven egyszerre csendült a béke dala, a világ ifjúságának indulója.

Hogyan szervezik az építési csoportoknál a november 7-i munkaversenyt

Augusztus 20-ra, alkotmányunk ünnepére indított versenyszakaszt sikeresen befejeztük. Ez a verseny igen komoly eredményeket hozott. Megmutatta, hogy dolgozóink megértették a Dunai Vasmű idősülöttl felépítésének fontosságát. Ezeket az eredményeket tovább kell fokozni. Nem szabad megállni a félúton. Nem szabad, hogy a versenyszakasz befejezése után visszaessünk. Tudnunk kell azt, hogy minden határidő előtt elkészített épület, gyűjtelem a szocializmus építéséért folyó küzdelemben. Ezt csak néhány főépítésvezetőségen tartottuk szem előtt. Építési csoportjaiknak nagyobb részben megfelelőtlenek a verseny továbbvitelérőt. Vagy ha nem is felelőtlenek meg, nem tartják fontos kérdésnek, felületesen kezelik. Jó néhány építésvezetőségnél lenndt az a veszély, hogy a versenyszakasz befejezése után a vezetőség hanyagságából visszaesés következik be.

A XI-oson már 17 brigád tett felajánlást

November 7-e tiszteletére indított munkaverseny előkészítésében a XI-es főépítésvezetőség jár az élen. Itt már 17 brigád megtette a munkafelajánlását. A pártszervezet és az üzemi bizottság összehívta a műszaki vezetőket, népnevelőket, bizalmiakat és brigádvezetőket. Az értekezleten ismertették a határidőket, így a brigádvezetők tisztán látták, hogy mit tudnak vállalni. Megbeszélték, mennyivel rövidítsék le az eredeti határidőket. Többi brigádvezető már ezen az értekezleten megtette a vállalását. Szilvási elvtárs, aki az ünnödében szakszervezeti bizalmi, brigádja nevében vállalta, hogy azt a 325 köbméter földet, amit szeptember 28-ig kellene kiemelni, három nappal a határidő előtt 25-re elvégzik.

Megtette a vállalását Kereszles elvtárs is, állványozó brigádja nevében. Vállalta, hogy az ünnöde südémgerendáit, amiket eredeti határidő szerint szeptember 30-ra kellene beemelni, szeptember 8-ra beemeli. Vállalta, hogy az ünnöde II-es csarnokának gördülő állványát öt nappal a határidő előtt elkészíti. A többi brigádvezető brigádjával megbeszélt a rájuk váró feladatokat, hogy a ma este megrendezett termelési értekezleteken a felajánlásokat sikeresen megtehessék.

Már a XIII-ason is mozgolódnak

A XIII-as főépítésvezetőségnél eddig nagyon rosszul ment a verseny. Az építésvezetőség bélgádjai alkotmányunk ünnepére tett vállalásukat rossz munkaszervezés és munkaterület hiánya miatt csak igen kis mértékben tel jesítették. A dolgozók nem ismerték az ütemterveket. Nem kaptak meg a munkalapokat. Nem foglalkozott a dolgozókkal a pártszervezet sem. A dolgozók kérésére a hanyag főépítésvezetőt eltávolították s a pártfitkárt leváltották. Most új erővel fognak munkához. November 7-e tiszteletére indított munkaversenyben meg akarják mutatni, hogy a „rosszhírű" XIII-as építkerés dolgozói is tudnak jó eredményeket elérni. A pártszervezet és az üzemi bizottság minden erejével arra törekszik, hogy a keddi termelési értekezletet jó előkészítse. Kalocsai László kovácsbrigádja már megtette vállalását. Vállalták, hogy évi tervüket december 15-ig befejezik. Eddigi átlag 150 százalékukat, november 7-ig 170-re emelik.

Az I-oson a pártszervezet — olkésvo, de — megbeszélést tartott a műszaki vezetőséggel

Az I-es főépítésvezetőség pártszervezete a legjobban igyekszik előkészíteni november 7-e tiszteletére indított versenyt. Összehívták a művezetőket, megbeszélték velük, hogy adjanak meg minden támogatást a kezdeményező brigádoknak. Tegyék lehetővé azt, hogy minden brigád akadály és kléseés nélkül dolgozhasson. Beszéljék meg a brigádokkal a felajánlásokat. Ismertessék a határidőket. Nagy András elvtárs, a pártház művezetője, megígérte, hogy minden erejével azon lesz, hogy a november 7-e tiszteletére indított verseny sikerrel fejeződjék be. Csatlakozott Nagy elvtárshoz, Boros Ferenc elvtárs, a rendelőintézet művezetője is. Megígérte, hogy a Nagy András vezette sztahánovista kőművesbrigádot előkészíti a vállalás megtételére. Később pedig folyamatos munkát biztosít számukra.

A XII-oson szabadságolták a „versenyfelelőst" — a műhelybizottság nem szervezi a versenyt

Nem tette teljes egészében magáévá a november 7-i munkaverseny fontosságát a XII-es főépítésvezetőség pártszervezete és üzemi bizottsága. Itt a hegesztőbrigád már megtette a felajánlását. Az üzemi bizottság ezt azonban nem viszi a dolgozók elé. Pedig, ha a nyilvánosság elé vinné, sok brigád követné a hegesztők példáját. Elkövettek egy másik hatalmas hibát is. Most amikor azon dolgozunk, hogy a verseny tovább folyjon, szabadságolták a versenyfelelőst. Nincs senki, aki komolyan foglalkozna a versennyel. Az augusztus 20-i vállalásokat is csak alacsony százalékban teljesítették. Sok volt a ki nem értékelhető felajánlás. A XII-es építésvezetőség pártszervezete és üzemi bizottsága, leszünve az augusztus 20-i verseny tapasztalatait, javítsa meg munkáját.

Nagy elvtárs kőműves hiába akar vállalást tenni, — nem kap torvfelbontást

A XVI-os főépítésvezetőség tűzoltószertár építésénél dolgozik Nagy István kőművesbrigádja. A Nagy brigád az augusztus 20-i versenyben 1—20-a között előirányzott 200 köbméter fal helyett 350 köbméter falat készített el. A versenyből 206 százalékos át lagteljesítménnyel került ki. November 7. tiszteletére ja akarnak felajánlást tenni. Az építésvezetőség nem ismerteti velük a tervet. Nem törődik velük. Igy felajánlásukat nem tudják megtenni. Felhívjuk az illetékes építésvezetőség figyelmét, hogy figyeljen fel az ilyen esetekre és segítse elő a dolgozók kezdeményezését.

A D/18-ason még ráérnek

Nagy hibák vannak a D/18-as munkahelyen. A pártcsoport vezetősége teljesen nyugalomba vonult. Orsós elvtársnak a pártcsoport vezetőjének ezzebe sincs, hogy az augusztus 20-i versenyszakasz lezárásával a versenyt tovább kell folytatni. Nem akarnak november 7-re versenyt indítani. Orsós elvtárs véleménye az, hogy pihenni kell, mert elég volt a versenyből. Határozott véleménynünk az, hogy a versenyt tovább kell folytatni Orsós elvtárs gondoljon arra, hogy mikor lesznek a Vasmű felépítve, ha minden dolgozó úgy gondolkodna, mint ő. A versenyszervezés helyett Orsós elvtárs és Sós elvtárs állandóan piszkálják egymást. Azt várják, hogy mikor fogják a másikat levváltani. A dolgozók között egymás ellen agitálnak. Felhívjuk az elvtársak figyelmét, hogy a személyes ellenségeskedés helyett a november 7-i versennyel foglalkozzanak. Ha tovább is így dolgoznak, népgazdaságunknak igen nagy károkat okoznak.

Javítsák ki a hibákat!

Az építésvezetőségek, pártszervezetek, műhelybizottságok sürgősen javítsák ki a hibákat. Nem szabad, hogy továbbra is felelőtlenül kezeljék a november 7-e tiszteletére indított versenyt. Állítsák maguk elé példaként a XI-es főépítésvezetőség dolgozóit. Itt az öntöde dolgozói felajánlották, hogy úgy fognak dolgozni, hogy november 7-én, az Októberi Szocialista Forradalom 34. évfordulóján örülhessék az első acélt.

Ismertessék meg a dolgozókkal a terveket. Adjanak rendszeresen munkalapokat. Ezzel megjban elősegítik a sikeres munkafelajánlásokat. Ugy kell dolgoznunk, hogy méltók legyünk november 7-re. Tartsuk szem előtt, hogy 1917 november 7-ének köszönhetjük azt, hogy most szabadon és boldogan élhetünk.

Elvtársak, dolgozók! Előre november 7-e méltó megünneplésére.

Vezessék be a telefonközpontban is az ösztönző, szocialista bérezést

A dunapentelei telefonforgalom az utóbbi időben egyre rosszabbodott. Majdnem minden egyes telefonbeszélgetésnél hosszú perceklig kell várakozni, amíg a telefonközpont felveszi a vonalat és a kért számot kapcsolja. Egyre több és több panasz érkezik a szerkesztőséghez, hogy emiatt drága munkaidő vész kárba, mert

egy-két perces beszélgetés nem ritka esetben nyolc-tíz percet is igénybe vesz. Ez a körülmény komoly mértékben hátráltatja az építkezés munkáját.

Példaképpen megemlítjük Berta építésvezető panaszát, aki elmondotta, hogy munkaidejének tekintélyes részét a telefon mellett kell eltölteníe a sok várakozási idő miatt. A szerkesztőség a panaszok nyomán kivizsgálta a dunapentelei II-es posta telefonközpontjának a munkáját és a következőket állapította meg:

Az előfizetők száma, tehát a bekapcsolt készülékek száma napról napra emelkedik. Ma már többszáz telefonkészülék működik az építkezésen. Naponta átlagosan nyolcezer beszélgetést kell lebonyolítani. Ezt a forgalmat négy kezelőnő végzi el. A szerkesztőség meggyőződött arról, hogy az ott dolgozó kezelőnők igen komoly és nehéz munkát végeznek. A kapcsolótáblán egyszerre 15—20 lámpa is kigyullad és a kezelőnő csak igen gyors és lelkiismereles munkával képes feladatának eleget tenni.

A szakemberek szerint

a jelenlegi telefonközpontunk műszakilag alkalmas a beszélgetések gyors lebonyolítására. A kapcsolás gyorsasága kizárólag a kezelő személyzeten múlik.

Csak a munkafegyelem megszilárdításával lehet Dunapentelén a telefonforgalmat megjavítani. A munkafegyelem megteremtésének egyik célkitűzése azonban az, hogy a kezelő személyzet is szocialista bérezés alapján kapjon fizetést. Jelenleg ez azonban nem áll fenn. Ezért rendkívül ideglesztő és kimerítő munkáért a kezelőnők igen alacsony fizetést kapnak. Ugyanezért a munkáért egy budapesti hivatalban egy kezelőnő az ittani javadalmazás kétszeresét is megkeresi.

Tudomásunk szerint négyszázhatvan munkaegység, ami kb. ezer kapcsolásnak felel meg, száz százalékos teljesítményi jelent. Itt azonban

egy-egy kezelőnő nem ritka eset ben ezer munkaegységet is teljesít,

és ezért kevesebb fizetés kap, mint amennyit Budapesten kapna négyszázhatvan munkaegységért.

Kérjük a közlekedés- és postaügyi minisztériumot, hogy a teljesítmény bér bevezetésével segítsék elő Dunapentelén a telefonforgalom megjavítását. A számolókészülék hiánya sem lehet akadálya a teljesítménybér bevezetésének, mert átlagszámlások megbízható alapot adnak a bérezéshez.

Jól takarékoskodik az Onyiga ácsbrigád

A megengedett tíz százalék helyett fél százalék a hulladék

A kotrógépek egyenletes morajába belevegyült a szigeti ácstelep fűrészelése, kopácsolása. Onyiga János négytagú ácsbrigádját már sokan ismerik: a telep egyik élenjáró brigádja három hónapon keresztül több mint 200 százalékos átlagot ért el. A legutolsó dekádban 256 százalékra emelték a teljesítményüket. A kútgyűrűszaluzásnál az alkotmány ünnepére felajánlottak öt százalékos famegtakarítást. E helyett nyolc százalékkal kevesebb deszkát használtak fel, azzal, hogy egy-egy deszkához hulladék nélkül szabták ki a mintát. 130 méter deszkát takarítottl így meg a brigád népgazdaságunknak.

„Nagyon egyszerű dolog ez..." — mondja Onyiga elvtárs, a brigádvezető, olyan hangon, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne —, és már hozza is a mérőlécet, hogy megmutassa a helyes szabási módot. „A mi brigádunkban nem új dolog az anyagtakarékosság — mondják büszkén a brigád tagjai: Szűcs Gyula, Sittkei Lajos és Nyul Lajos. „A keszonok zsaluzásánál a megengedett 10 százalék helyett fél százalék volt a hulladékunk. Havonta megkeressük az 1500—1600 forintot."

„A múlt héten még öt tagból állt a brigád — meséli Onyiga János —, de mi nem fürünk meg magunk között fegyelmlazítót, olyant, aki szégyent hoz a brigád becsületére, az egész építkezésre. Kizártuk Pánczél Mihály ácsot. Hiába figyelmeztettük, beszéltünk a lelkére: hanyag, lszákos volt. Az utolsó nap nem akart dolgozni, inkább a szálláson feküdt. Hazudott is a szemünkbe: azt mondta, hogy orvoshoz megy, közben „Mátyás király lustáját" játszotta. A mi brigádunknak nem lehet tagja, aki ilyen utolsó...

Ebédidő van. A brigádtagok vigan falatozzák a paradicsomos káposztát. „Szép, szép a mi eredményünk, mondják, de azért nem állunk meg ennél. November 7-re fokozott erővel készülünk: a 250 százalékot minden körülmények között tartjuk" — bócsúzik az Onyiga ácsbrigád. Ujra felhangzik a fűrész, a kalapács jól ismert hangja, és a kotrógép ritmikus kattogása.

A CSÁPOSKÚT ÉPÍTŐI LEGYŐZTÉK A TERMÉSZETET

— Feltört a víz! — hangzottak az izgatott kiáltások a szigeten. Murár Gyula és Kifer Márton építésvezetők a csáposkúthoz siettek. A kútban három méterrel magasabb volt a víz, mint a Duna szintje.

Az épülő csáposkút, az új város zavartalan vízellátásának egyik biztosítéka. De hiába tervezték meg a pontos méreteket, — az építés ütemét — a természeti erők tiltott hánytak a tervezőirodának és zavartalanul folytatták útjukat.

Artézi forrás tört fel a kútgödörben. A munka megállt. Sűlyosnak látszott az időkieséS, — de a legfontosabb feladat a forrás elfojtása volt. Biztosítani azt az anyagot, illtve szerkezetet, — amely képes a zavartalanul jövő víznyomásnak ellenállni.

Murár és Kifer építésvezetők megoldották a nehéz problémát: egy 300 tonna „vastepsit" terveztek, mely a kútba leengedve, elzárja az erőszakos forrás útját. Gyors ütemben haladt a munka. Összedítlottak a vastepsit: Hegesztettek, kalapáltak és készítették az illtvényt a sűlyos vastest leereszthéséhez. Es az ember leggyőze a természet akadályait: pénteken megkezdték a „vastepsi" leereszté sét. A külfenekében buvárok végzik a csavarozást és tömítést, — utána szivattyúzták ki a vizet, majd szárazon betonoznak.

A munkálatokat munkahely „Veres bácsija" vezeti. (Csak azt nem tudjuk miért „bácsi", — hisz sok fiatalt legyőzne frissességben, ügyességben.) Veres János külfős mester, 13 hónapja dolgozik már Dunapentelén. „Nem is meggyek el innen, amíg van számomra munka," — mondja elszántan. Közben a mérgesen dünnyögő, mert a hegesztőknek a „paizsa" előző este eltűnt, — valjon kinek volt érdeke, hogy a Dunába dobják?... A Radarba keltett bennünk újfát. A hegesztésben legalább két óra kieséS volt, — amit a szerszámok helyes elzárásával, — vagy tartalék beállításával meg lehetett volna takarítani. Takácsi István segédmunkát brigádja élija körül a kutat. A peremen már ott van a csigákra felfüggesztett vastepsi. Jön a hegesztő is, a pajzsszal — és megkezdődik a boráik hegesztése. A további munkához már előre el vannak készítve a csövek, az ívek.

A tepsi beépítése után hidraulikus szivattyúval és a „csápok" — azaz bascsövek beépítésével megkezdi a kút mikéi lését, mely a többi kutakkal együtt szocialista városunk vízszolgáltatásának alapját képezik.

Még boldogabb életünkért, terveinkért

ÚJABB FELAJÁNLÁSOKKAL KÖSZÖNTJÜK NOVEMBER HETEDIKÉT, A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM 34. ÉVFORDULÓJÁT

Kedves Elvtársak!

Szeretném elmondani, hogy miért tettem november 7-e tiszteletére munkafelajánlást.

Huszonnyolc éves vagyok. Brigádom tagjai szintén fiatalok. Január óta dolgozunk együtt. Azóta teljesítményünk állandóan növekszik. Továbbra is növelni fogjuk. Alkotmányunk ünnepének tiszteletére vállaltuk, hogy normánkat 120—140 százalékra emeljük, a kiadott munkát határidő előtt végezzük el. Vállalásunkat becsülettel teljesítettük. Mi tudjuk, hogy a munkánk meggyorsításával, a normák túlszárnyalásával biztosítjuk magunk számára az alkotmányban lefektetett jogokat.

November 7-ét *is méltóan akarjuk megünnepelni. A multban nagyon sokat szenvedtem. Egy budapesti kisiparosnál voltam tanuló. A napi bérem 1.20 pengő és a napi kosz volt. De nem olyan, mint itt a Duna Vasműnél. Rántotteleves. Abból is csak annyi, hogy az éhségtől meg ne haljak. Hisz csak akkor ehettem, ha a mester családja nem ette meg, mert romlófélben volt. Segéd lettem mégis. Otthagytam mesteremet és vándoltam egyik gyárból a másikba. Sehol sem dolgozhatam tovább egy hónapnál. Alberletben laktam. Amikor a lezetésemből a lakbért kifizettem, alig maradt néhány pengőm. Ruhát nem tudtam vásárolni, teljesen lerongyolódtam.*

Ma már nem így van. A felszabadulás után nehéz volt megtalálni a szebb élet felé vezető utat. Most már szinte rohamléptekkel hozom be az elmaradottakat. Még nőtlen vagyok. Itt lakom Rácalmáson. Ott a tanulás részemre biztosított megfelelő lakást. Reggelenként nem kell gyalogolni a munkahelyre, mint a mult rendszerben, géphocsin szállítanak bennünket. Meleg ételt kapunk egészen olcsón.

Nagyon megszerettem *az épülő üzemet és gyárat. Ha a gyár felépül, itt maradok dolgozni. Megnősültem. Nem kell most már éveken át azon gondolkozni, hogy miből tartom el a családot. Majd a feleségem is a gyárban fog dolgozni. Szinte már látom a felépülő várost, a szépen berendezett lakásunkat, gyerekeinket. Látom a boldog, megelégedett embereket. Reggelenként trolibusszal fogunk a gyárba menni. Bizonyára majd a feleségem is nagyon boldog lesz. Ez azonban nemcsak az én tervem, hanem a brigádom minden egyes tagja így gondolkodik.*

A jó munkánknak *megvan a gyümölcse. Havi keresetünk 1500—1500 forint körül van, ezen a'ul még egyszer sem volt. Ebből tudok magamnak ruhát venni és akkor is marad bőven. Most már csak a feleség hiányzik. Ez is meg lesz rövid időn belül.*

Ezért teszünk mi munkafelajánlást november 7-re. Hisz a boldog életről nemcsak átmodni kell, hanem meg is kell dolgozni érte. Azt akarjuk, hogy álmunk valóra is váljon. Ezért irtak ki műhelyünk ajtajára: „Ez kovácsműhely, nem pedig ádülőhely". Igen! Nem ádülőhely és nem is lesz az soha. Tovább folytatjuk a harcot a magasabb teljesítményért.

Hálával gondolunk Oroszország népére, mely 1917 november 7-én elűzte a népnyúzó cárt. Helyette a nép vette ő a hatalmat. A szovjet nép szabadított fel bennünket is az évszázados elnyomás alól. Megkaptuk a régvárt szabadságot Sztálin elvtárs hadseregétől, a Vörös Hadseregtől.

A szovjet emberek segítettek bennünket, *hogy a háromféves tervet sikeresen befejeztük. Segítenek ma is. Mi ezt megszeretjük köszönni, és meg is köszönjük. November 7-e tiszteletére vállaljuk, hogy 150 százalékos átlagteljesítményünket 170 százalékra emeljük. Evi tervünket december 15-re befejezzük. Vállaljuk, hogy a Gazdasággalombot mi is kiérdemeljük a résztvevőkre. Estéenként, munka után felkutatjuk a széjjel hagyott vashulladékokat és az ácskapocs vagy egyéb dolgok készítésére felhasználjuk.*

Igy fogjuk mi megünnepelni november 7-et. Igy köszöntjük meg a szovjet népnek a szabadságunkat. Igy köszöntjük meg a Magyar Dolgozók Pártjának és Rákosi elvtársnak, hogy idáig elvezetett bennünket.

Elvtársak! Munkafelajánlásokkal előre november 7-e méltó megünneplésére.

Elmondotta:
Kalocsai László,
a Vasökölbrigád vezetője.

„Már nem a porba, — rajztáblán, fehér papírra rajzolok"

— Egy este a képzőművészeti iskolán —

Szó sem hallatszik a teremben. Rajztáblák mellett körben ülnek a képzőművészeti tanfolyam hallgatói. Fel-feltekintenek a rajzokból, figyelik, méregetik a középen ülő modellt. Az öreg cigány arca barna, ráncos, bajusza tömött, szájából csibuk lóg. O is segíteni akar a rajzolóknak, nyugodtan várja, hogy azok bevégezzék a munkájukat. Néha még ötleteket is ad, hogy rajzolhatnák öt jobban.

Négyszer hetenként alakul át műteremmé az iskola elsőemeleti tanterme. Estétől késő éjszakáig ülnek együtt, akik nappal falat raktak, mázoltak, vagy hordták a földet, hogy egypár órára festőkké, szobrászokká, grafikusokká — művészekké váljanak. Egy-két hónappal ezelőtt még csak hatan voltak, aztán hívtak többet is. Ma már Szabó elvtárs büszkén sétál a tizenkét hallgató között. Estéről-estére többen lesznek. Mindenknek van valami mondanivalója. Szabó elvtárs szívesen válaszol a kérdésekre. A rajzok fölé hajol, néha kiveszi a ceruzát a nehézkesek kezéből, úgy segít nekik.

Nehézkesen rajzol Nagy Lajos, a legújabb növendék. Nemrég jött a Vasműhöz. Az utcán plakátot látott: „Aki festeni, rajzolni akar, jelentkezzék hétfőn, kedden és csütörtökön az iskolában az első emeleten." O jelentkezett. Ahogy mondják, ösztelenség. Otthon a kapálás szünetében leült a földre. A porba rajzolta maga elé azt, amit látott. Sokszor elverték a port rajta a gazdák, mert fekete krétával rajzolta tele házak falát. Inkább bolondnak, mint tehetségesnek nézték őt. Most marokra fogja a ceruzát, keményen szorítja, többé el sem engedi. Oldalt ül. Az öreg cigány fél arcát fordítja felénk. Világos, hosszú vonalakat húz. A modell inkább időseb parasztbácsihoz hasonlít, mintsem cigányhoz. Olyan lehet, mint apja otthon, Dunaszekcsőn. De valami hiba belcsúszott. Szabó elvtárs elégedetlenkedik.

„A festmény is olyan, mint egy ház. Először nem a tetőt rakják rá, hanem a vázat építik meg. Rajzold meg a modell koponyáját először, csak aztán illesztő rá a kalapot."

Nagy Lajos bólint. Inkább újból kezdi, csak jó legyen. Örül minden tanácsnak. Nehezen forgatja a ceruzát, de nagyon szeretne tanulni. Ugyszer majd főiskolai hallgató lesz belőle. Tehetség.

Mindenki előrehajolva ül, az öreg arcát fürkészi. Egy ember áll a rajztáblány mellett, szemét hunyorítja. Alexi fekete szénnel rajzol kemor, sötét vonalakat. Arnyékos, kuszált a rajza. Látszik, hogy bizonytalan, keresi a helyét a művészetben.

„Menthelyen nevelkedtem. Ott is rajzoltam volna, de kinevettek. Festőművész akartam lenni, élnem kellett valamiből, alkalmi munkákat vállaltam. Azért a festést nem hagytam abba. Most végre teljesült a vágyam. Szeptemberben akadémiára megyek. Harminc éves vagyok, de tanulni fogok. Nagy freskókat szeretnék festeni, széles távlatokat. Ha az akadémiával végeztem, visszajövök Pentelére, segítek még inkább megszépíteni a mi városunkat."

Szünet. A modell felállt, kinyujtóztatja merev, öreg tagjait. A rajzolók is felkelnek, egymás munkáját mustrálgatják. A rajzok egyszerűek, érthetőek. Nincs köztük sok egyéniesked, valóság feletti. Olyan tiszták, értelmesek, mint alkotóik; a kapások, mázolók, kubikosok. Ugy hívják ezt, realizmus.

Szabó elvtárs forgatja a lapokat. Orr-, fül-tanulmány, tájkép, portré és ezerféle más téma. Mindent rajzolnak

A rajztáblák mögött nagy, ívegezett tábla áll. Címe: Tüskenjsag. Ha kőmüves nappal nem kapott munkateréletet, este lerajzolja. Másnap már mindenki nevet a felelőtlen munkaveztőn. Készülnek a plakátok is. Élénk színekkel rajzolják a munkat erőlő, ak. Truman szekerét tolja. Aki megláta ezt a képet, menten elszégyeli magát, elmegy a kedve a lógástól. Azért dolgoznak, küzdenek a képzőművészek is, hogy gyorsabban építsünk.

Szloboda elvtárs mázoló, portréfestő, karikatúrista. 1945-ben ő szervezte meg falujában a Pártot. Dolgozott már az országban mindenfelé. Az iskolaépületet, ezt a termet is ő mázolta. 230 százalékot teljesít, sztahanovistajelölt. Szabad idejében éjjel-nappal rajzol.

„Piliszés nekem a rajz, nem fáradság. Ha befejezem ezt a portrét. Tüskenjságot csirálok. Mindig azt teszem, amire éppen szükség van."

A szobafestő egész nap egyforma fehér vonalakat mázol maga elé, vagy egyszínű festőfalakat. Esténként kerek, erőteljes képeket rajzol. Közelkezetes ember. Éjszakákat ült a festőállvány mellett.

Hunyorog az öreg cigány. Almos a modell. Szabó elvtárs még utoljára végigjárja a rajzolókat. Alexi portréja komor, fekete cigányt mutat. Nagy Lajosé nyugodtan pipázik, a festő is. A kép is elégedett. Szloboda elvtárs még mindig javít a magáén. Tud ő még jobbat is csinálni, minden nap jobbat. Halkan sereggnek a ceruzák, már csak az utolsó simítások hiányoznak. Lassan elkészül a kép. A rajzolók megelégedve nézik képeiket. Szereti-e a rajzot, a festmény. Megjódították maguknak a művészetet.

MARTON LASZLÓ

Nem akarom vissza a multat — azért jegyeztem békekölcsönt

Kedves Elvtársak!

Ebben a levélben szeretném megírni, hogy miért jegyeztem én tervkölcsönt és békekölcsönt.

Az ózdi kohászati üzemekből kerültem a Dunai Vasműhöz. Mint villanyszerelő dolgozom. Harminckét éves vagyok. Ugy érzem, hogy Dunapentele lesz az a hely, ahol családot fogok alapítani.

Még mielőtt leírnám, hogy mit kaptam a tervtől, szeretném elmondani, hogy milyen körülmények között éltem a mult rendszerben.

Tizenegy éves voltam, amikor elkerültem egy uradalom dohánykertészéthez dolgozni. Napi bérem nyolcvan fillér volt. Annak ellenére, hogy két bátyám és én szakadásig dolgoztunk, sokszor még a betevő falatunk sem volt meg. Később kapáltam Jártam kulákokhoz, napi élelemért és néhány fillérért. Szülőim még a harmincas években elhaltak, Bátyámtól elszakítolt a sors. Szalmakazal tűve és istálló volt a lakásom éveken át. Villanyszerelést szerettem volna kitanulni, de nem volt rá lehetőség. Ruhám nem volt, mert kevesel kerestem, az a kevés pénz pedig kosztra kellett.

1945-ben közvetlen a felszabadulás után az ózdi kohászati üzemekhez kerültem. Az első időszakokban segédmunkásként dolgoztam. Később kitanultam a villanyszerelő szakmát. Szakmunkás lettem. Havi keresetem 6—700 forint között volt. Rendes lakást kaptam az üzemtől. Sorsommal nagyon meg voltam elégedve. A multban álmomban sem mertem gondolni, hogy én is emberi életet élhetek, frigykedve néztem mindig az intézőt fát, aki jó ruhában sétált közöttünk és ha egy pillanatra megálltunk, már a hátunkra vert nádpálcával. Nem tudok szavakat találni ahhoz, hogy kifejezzem hálámat a magyar dolgozó nép és a Magyar Dolgozók Pártja felé. Az országépítő hároméves tervünkben én is újjáépítjem.

1949-ben arra kért az állam, hogy segítsek tervkölcsönjegyzéssel a szocializmust építő ötéves tervünk megindításában. Örömmel segítettem, hisz minden, ami szép, ami emberi, azt az államtól kaptam.

Ötszáz forintot jegyeztem. Ebből az ötszáz forintból már az első kötvény sorsolásnál háromszáz forintot visszakaptam. Nem marad adósa a mi államunk a dolgozó néppek.

Nem akarom vissza a multat. Békében akarok élni. Békeakaratomat azzal is megmutattam, hogy a békekölcsönjegyzésnél 600 forintot jegyeztem.

A tervkölcsönömmel befizettem a belépőjegyet az ötéves tervünkbe. Ezért sok mindent kaptam. Junius 15-én a Vasműhöz jöttem. Itt megláttam a kölcsönöm eredményét. Halalmas kombinát és egy új város épül belőle. Ez lesz a béke erődje is.

Szép lakást kaptam a szekcllós épületben. Keresetem állandóan növekszik. Az új gépek beszerelésénél a villanyszerelőtekek elhelyezését és ellátási munkálatait végzem. A tavaszral meg fogok nősülni. Hisz olyan szép az élet. Tudom, hogy keresetemből becsületesen el tudom tartani családomat.

Ezt a szép és örömteli életet kaptam tervkölcsönömért és békekölcsönömért cserébe. Szeptemberben újra lesz kölcsönsorsolás. Lehet, hogy most is fogok nyerni. De minden pénzmi nagyobb nyeremény számomra szép életem, boldog és biztos jövőm.

VIG JÓZSEF
villanyszerelő,
Dunai Vasmű gépgyára

Hogyan folyik a régészeti ásatás?

Több mint négy hónapja tart a rendszeres régészeti ásatás a Vasmű területén. Ez idő alatt tizenháromezer négyzetméter terület felásása történt meg, ahonnan 500 sír került elő. A temetőbe több évszázadig temetkeztek. Kiterjedése észak-déli irányban körülbelül egy kilométer lehetett. A sírok száma valószínűleg meghaladja a tízezret.

Az eddig kiásott 35 sír között a külső szemlélő alig-alig tud különbséget tenni; többé-kevésbbé összelírt agyagedényeket, urnákat lát, mellettük kis bögréket, az urnákban gyöngyöket, csontokat, olykor bronz ékszereket, melyeket a halott mellé tettek. A renaszeres megfigyelés azonban a sok jelentéktelennek látszó változatból fontos következtetéseket tud levonni arról, a korról, melyről semmi mást nem tudunk, mint ami ezekből a leletekből kiolvasható. Az előkerülő leletekből, azok elhelyezkedéséből, ha hézagosan is, meg tudjuk rajzolni a történelemelőtti kor, az akkor élő ember életét, társadalmi viszonyait.

Eszközök például felvilágosítanak, hogy a bronzkor folyamán mészkőből és csontból csiszolt baltákat, képengéket aganesből faragott kapákat használtak. Az agyagból égetett nagy gabonatartó edényeket kézzel formálták ki. Ezek a maradványok mind a földművelő életformára mutatnak. A lakóttelepek körül számos edénytöredék, szürcítál, tüzhely maradvány — a házkörüli munkára mutatnak. A szemétgödrökben ló-, szarvasmarha-, juh-, disznócsontok találhatók. Ezek arról világosítanak fel, hogy a telep lakói milyen állatokat ettek. A nagy gabonavermekben elszenesedett búza és árpamagvakat találtunk. A most folyó ásatás temetkezési szokásaik vizsgálatával foglalkozik. Bizonyosra vehetjük, hogy a temetésnek akkor is megvoltak a szabályai, melyeket vallásuk, szokásaik írtak elő, s melyeket szigorúan betartottak. Elképzelhető például, hogy a többszáz elszórtan elhelyezett halott között találhatók olyanok, akik a vallásban tartozott és az általános szokástól eltérően annak előírásai szerint temetkezett. A kutatás ezen a területen egyébként még csaknem teljes homályban lapogatózik. Majdnem bizonyosra vehetjük, hogy nem véletlenül történt, ha az urnához mellékelt kis bögrét nem az edény mellé, hanem beléje raklák, ha az urnát úgy borították le tálival, hogy fenékkel fölfelé, vagy fenékkel lefelé fegyen. A tálnak e kétféle elhelyezésére a tavaszi ásatáskor érdekes megoldási lehetőség merült fel: az egyik sírból melyen a tál fenékkel fölfelé volt, bronz tőr került elő. Ebben a sírban bizonyosan férfihalott csontjai voltak. A kutatás feltételezte, hogy azok a sírok, melyekben a tál fenékkel fölfelé van, férfit, amelyekben pedig fenékkel lefelé van, nőt rejtenek magukban. Ennek a feltételezésnek igazolására talán az idei ásatáson alkalom nyílik, ugyanis nagyszámban került elő olyan sír, melyben a halott felületes elégetése következtében akkora csontok maradtak, melyekből a most megindult embertani vizsgálat meg fogja tudni állapítani a halottak nemét.

A régészeti ásatás munkája tehát nem is annyira abból áll, amit a külső szemlélő lát: az előkerülő sírok kibontásából és felszedéséből, elcsomagolásából, hanem abból, hogy aprólékosan megfigyeljen és feljegyezzen mindent, olyan apróságokat is, amelyekből talán semmiféle következtetést nem lehet levonni, de amelyek valamikor talán fontos adatok lehetnek. A pontos leírások mellett éppen azért minden sírról fényképfelvétel készül, mely megrögzíti a kibontott sír elhelyezését. A leírás mellett meg kell állapítani minden sír helyét is, ezt térképen rögzíteni. A sírok elhelyezése ugyanis sohasem véletlen, helyenként egymás mellett, sorokban találjuk őket, máskor kisebb csoportokban, melyek bizonyára egy-egy család, vagy nemzetség temetkezőhelyét jelentik, a későbbi vizsgálat számára pedig fontos adatokat ad arról, hogy melyek voltak a temető korábbi és melyek a későbbi részei.

A sírok általában 30—40 centiméter mélységben vannak a földben, ennek következtében legtöbbjük az eltelt 3500 év alatt darabokra tört, vagy teljesen szétmállott, úgy, hogy csak szétszedve emelhető ki. A beszámagolt lelelek a restaurátori műhelybe kerülnek, ahol megtelelő szakemberek a sérült, vagy összetört edényeket összeragasztják és kiegészítik. A tulajdonképpeni tudományos vizsgálat, mely a temető korát, összetételét, az elemetetek társadalmi, szociális, embertani viszonyait állapítja meg, csak ezután kezdődik. - *DR. FITZ JENŐ*

Bokáig ér a rothadó ételhulladék a 8-as ételkiosztóhely előtt

Mlért van az, hogy az üzemélelmezési vállalat az ételkiosztó helyekre nem ad hulladékgyűjtő edényt, ahol a kiosztószemélyzet a mosogatóvizet és moslékot tárolni tudná és ahonnan ezeket a maradékokat rendszeresen elszállítanák megfelelő helyre.

Gyűjtőedény hiányában a személyzet kénytelen a moslékot a konyhából eltávolítani úgy, ahogy tudja, tehát kiönti a konyha elé. Az ilyen kiöntött ételmaradék valóságos tenyésztelepe a baktériumok milliárdjainak és a fertőző betegségeket terjesztő legyeknek, nem beszélve arról, hogy ez a napról napra összehalmozódó ételmaradék a nyári napsütésben rothadásnak indul, szörnyű bűzt terjeszt maga körül.

Szocializmust építő országunkban legtöbb érték az ember. A munkás. Ezzel a hanyagsággal pedig pontosan ezt cáfolják meg azok, akik hivalva vannak arra, hogy a konyhákat, étkezési helyeket, azoknak közvetlen környezetét tisztántartsák, illetve azoknak tisztántartását ellenőrizzék. Ezek nem törődnek az ilyen hanyagságokkal és hónapok óta nem veszik észre az ilyen rendetlenségeket. Aminek a következménye minden valószínűség szerint a most fellépett fertőző betegség is.

Nekünk, dolgozóknak elég volt a mérgezés az üzemélkezésen keresztül. Nem akarjuk, ha más formában is megint munkaképtelenné, betegné tegyenek bennünket, hogy tervünk teljesítését megakadályozzák. Aki ezt akarja, arra ugyanúgy jesujt a dolgozó nép ökle, mint ahogy lesujtott eddig is a nép ellenségeire.

Reméljük, hogy az illetékesek megszívlelik ezt a kritikát és hibáikat kijavítják küszöbölni.

Vucsák László

•

A szerkesztőség az ügyet kivizsgálta. Valóban, a II/4es, illetve a II/3-as csoportokban levő 8-as étkeztelő hely előtt nagy tömegben van kiöntve az ételmaradék. A nap melege rásül és kegyetlen büzzel árasztja el az egész környéket. Az sötétben valamelyik dolgozó ki akar jönni, pontosan belelép a csaknem bokáig érő ételmaradéktömegbe. Az ételmaradék bűze elárasztja a piicében levő étkeztelő helyet is, így a dolgozók nem a legjobb étvággyal fogyasztják el ételiket.

Felhívjuk az élelmezési vállalat vezetőségének figyelmét ezekre a hibákra. Kérjük, hogy sürgősen intézkedjenek.

A Vöröskereszt a dolgozók ezreit vonja be egészségvédelmi munkájába

Hazánk szocialista építésének, felemelt ötéves tervünk teljesítésének egyik döntő láncszeme, közegészségünk fejlesztése. Egészségügyi kormányzatunk célkitűzéseit csak akkor valósíthatjuk meg, ha ezeket orvosainkon, egészségügyi dolgozóinkon kívül társadalmunk egésze, városon és falun egyaránt magáévá teszi, aktívan belekapcsolódik az egészségvédelmi munkába. Az ipari balesetek megelőzéséhez, a népbetegségek, járványok elleni sikeres küzdelemhez, a termelőszövetkezetek, gépállomások, iskolahelyek, iskolák egészségvédelmi megszervezéséhez, a megfelelő egészségügyi felvilágosítás elvégzéséhez a társadalmi aktívák százezres tömegeire van szükség.

E feladatok sokrétűsége olyan tömegszervezet megteremtését kívánja, amely magába foglalja a társadalom jegszélesebb rétegeit és képes arra, hogy a dolgozók százezrelt mozgósítsa és az egészségügyi kiképzésbe bevonja. Ezt a célt tűzte maga elé a Magyar Vöröskereszt legutóbbi orszgos értekezlete, mely határozatot hozott, hogy a „Magyar Vöröskereszt" hazánk egyik legnagyobb tömegszervezetévé építi ki. A Magyar Vöröskereszt-mozgalom érdekeit szolgálja az augusztus 1-én megjelent „Vöröskereszt", mely mint a Magyar Vöröskereszt központi lapja, szervezi, tanítja és nevelt országunk egész lakosságát, minden ember legnagyobb kincsének; egészségének megőrzésére és ami ehhez szorosan hozzátartozik, az egészségvédelemben való aktív részvételre.

A napokban indul meg a „Vöröskereszt" üzemi szervezés. Az üzemi Vöröskereszt-megbízottakra vár az a feladat, hogy az üzemi dolgozókat minél nagyobb számban szervezzék be a „Vöröskerszt" olvasótábrába és így segítsék elő a Magyar Vöröskereszt tömegszervezetté való kiépítését. Az ennek érdekében kifejtett munka értékes társadalmi tevékenység, hisz a Magyar Vöröskereszt munkája szervesen kapcsolódik ahhoz a harchoz, amelyet valamennyiünknek egyemberként kell megvívnunk a szocializmus építése, ügyetlenségünk, bésénk megvédése érdekében

Néhány szó egészségünk megőrzéséről

A nyári melegben jól megérdemelt pihenőjüket dolgozóink fürdőzéssel töltik. De a meleg sokszor bajjal is jár, mert ételeink hamarabb megromlanak tőle, ellepik a legyek és az egészségre ártalmas ételbacillusok elszaporodnak. Különösen nyár végén sok a hasmenéses betegség. Ugy védekezhetünk ellene, hogy csak friss gyümölcsöket fogyasztunk, romlandó ételeket nem teszünk fölre és kezeinket jól megmossuk. Szintén nyár végén szaporodnak el a torokgyulladások. Elég ha egy embernek fájó torka, köhögéssel megfertőzhet másokat is. Ezért fontos az, hogy ne igyunk egy pohárból, a vízhordó lávnyoknál lévő mossuk ki, ne ugyünk közös evőeszközökkel. Vigyünk magunkkal munkahelyünkre saját poharat és evőeszközöket, azokat használjuk. Ha mégis azt vennénk észre, hogy fáj a torkunk, azonnal forduljunk orvoshoz, mert rövid ideig tartó kezelés után meggyógyulhatunk. Figyeljük azt is, nincs-e társunknak ilyen fajta betegsége, ha észreveszünk valamit, beszéljük rá, hogy keresse fel az orvost rendelőt.

Egyszerű, de fontos tanácsok ezek. Ha megtartjuk őket, sok betegségtől óvhatjuk meg magunkat és társainkat.

Dr. ERPF KÁROLY

Üres a fándli, vár a szerszám,
Mintha azt kérdezné, hol a gazdám?

Hiába várja, nem jön a gazdája,
Fakaz is helyett, a földjét kapálja

Hova menjünk

Augusztus 28, kedd:

20 óra Augusztus 20-i munkaversenyben kitűnt építkezések és brigádok részére ünnepélyes keretek között a szakszervezeti versenyszálók kiosztása.

Augusztus 29. Szerda.

20 óra Kiállítás az iskola épületében. „Szovjet demokrácia győzelme".

20 óra Szabadtéri filmelőadás.

Augusztus 30. Csütörtök.

19 óra Mélyépítők kultúrtermében „Mit láttam a Szovjetunióban" Előadó: Sándor András iró.

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE,
az MDP Dunai Vasmű építkezése pártbizottságának lapja.

Felelős szerkesztő: Lombos Ferenc
Szerkesztőség: Fürles János
Szerkesztőség: Dunai Vasmű építkezése
Május 1-utca 5. kocka.

Felelős kiadó: Kocsa László

Szikra Lapnyomda
Budapest, VIII., József-körút 5
Felelős vezető: Kulcsár Mihály.